SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. C. No. 60. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MARCH 30, 1993. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 30-го БЕРЕЗНЯ 1993. Ч. 60. РІК C.

УКРАЇНА КУПУВАТИМЕ ЗБІЖЖЯ ЗА КОРДОНОМ

Київ (УНІАР). — Тут у четвер, 25-го березня, Кабінет Міністрів України доручив зовнішньо-економічному об'єднанню „Укрімтекс" подбати про контракт на закупівлю зерна за кордоном на суму 100 міл. дол. ЗСА за рахунок кредиту, наданого швайцарською фірмою „Карґі Інтернешенел СА".

Кабінет Міністрів скасував безліцезійну торгівлі з країнами СНД. Відтепер вводиться єдиний порядок експорту для всіх країн за державними контрактами. Вивозити з України продукти, стратегічну сировину, кольорові метали тощо можна буде тільки за ліцензією Міністерства Зовнішньо-Економічних Зв'язків. Як повідомив міністер зовнішньо - економічних зв'язків Іван Герц, щорічний потік товарів з України до країн СНД складає 7,6 біл. дол. і 88 відс. припадає на Росію. Тому питання впорядкування вивозу з України продукції і сировини є дуже важливим, вважає міністер. Він зауважив, що ліцензування є рішенням адміністративним, тому Уряд шукатиме за економічними засобами для впорядкування вивозу товарів з України.

З метою створення рівних умов для торговельних і посередницьких організацій як приватних, так і державних, рівень дрібничкових цін обмежено до 25 відс., у тому числі від вартости товарів. За транспортування видатки будуть залежати від розміру дрібничкових цін. Обмеження стосуються лише товарів першої необхідности, але не заторкують відеоапаратуру, шкіряні вироби, меблі, делікатеси тощо.

При Кабінеті Міністрів недавно створено Раду Підприємців України. Прем'єр-міністер Леонід Кучма закликав членів ради узгіднювати дії підприємців з метою правної і цивілізованої бази підприємництва.

Православно-католицькі відносини будуть темою літніх курсів Інституту ім. А. Шептицького

Оттава. — Приготовляються сьомі курси Інституту Східньо-Християнських Наук ім. Митрополита Андрея Шептицького. Подібно як у минулих роках, ці літні курси на маґістерському рівні відбудуться в Святопреображенському монастирі в Редвуд Веллі, Каліф., в днях від 19-го червня до 17-го липня.

Викладачами цьогорічних курсів будуть: д-р Борис Гудзяк — „Вступ до східніх церков", о. архимандрит д-р Боніфатій Луйкс — „Пресвята Тройця" у Візантійській Літурґії" та о. д-р Андрій Чировський — „Еклезіологічні принципи для православно-католицького поєднання". Саме цей курс дуже на часі, бо він розглядатиме працю Студійної Групи Київської Церкви та Міжнародного богословського діялогу між Католицькою й Православною Церквами. Обидва ці форуми відкидають всякі поняття навернення других, а радше працюють над знайденням спільної дороги до церковної єдности. Довгі століття відчуження цих Церков створили проблеми еклезіологічного характеру.

Студенти літніх курсів Інституту ім. Митрополита А. Шептицького мають нагоду навчатися в молитовній атмосфері цього українського греко-католицького монастиря в горах північної Каліфорнії та здобути собі шість академічних кредитів. Шкільна оплата та перебування і харчування продовж місяця виносять разом 1,575 дол. Курси відбуваються в англійській мові. Ці курси є не тільки для духовенства чи питомців, але й для світських людей, які хочуть краще зрозуміти суть своєї Церкви й своєї віри.

За ближчими інформаціями слід звертатися на адресу: Sheptytsky Institute at Mount Tabor, Saint Paul University, 223 Main St., Ottawa, Ont., K1S 1C4 Canada.

В Кельні відбувся семінар про Україну

Кельн, Німеччина (М. Ш.). — У днях від 18-го до 21-го березня ц.р. відбувся в Кельні, Німеччина, семінар „Україна — поміст між Заходом і Сходом", зорганізований з ініціятиви Українського Вільного Університету в Мюнхені та вповні фінансований і спонзорований Фундацією ім. Конрада Аденауера.

У семінарі взяли участь молоді академіки і докторанти різних національностей, що користувалися багатою німецькомовною літературою з серійних видань УВУ.

Під час семінара відбулося шість сесій та одна спеціяльна звуково-зорова програма. Доповідачами були перший радник української амбасади в Бонні д-р Володимир Огризко („Україна — нова держава в Европі"), мгр Ігор Заверуха („Українські церкви між сходом і заходом"), д-р Анна-Галя Горбач („Українські культурні процеси в XX столітті"), проф. д-р Омелян Кушпета („Соціоекономічні процеси в Україні"), проф. д-р Зиновій Соколюк („Правно-політичні аспекти української дійсности"), та д-р Микола Шафовал („Українська політична культура між тоталітаризмом і демократією"). Спеціяльною звуково-зоровою програмою керувала журналістка Таня Тарапацька-Шафовал. Координаторами семінара були д-р Гільдеґард Крюґер від Фундації Конрад Аденауер та д-р М. Шафовал від УВУ.

Доповідачі дали чітку картину сучасної української дійсности та процесів, що лягли в її основи. Жваве зацікавлення учасників відображалося в активній участі в дискусіях. Якщо взяти до уваги, що всі учасники — це докторанти і молоді ґрадуанти з ряду німецьких університетів, то важливість цієї ініціятиви стає наявною.

На шість доповідачів — чотири це професори і викладачі Українського Вільного Університету. Тим і підкреслена повна підтримка УВУ чисельним ініціятивам серед німецького світу, у виконанні ролі УВУ, як помосту між Україною і Европою.

ПРОВЕДЕНО АВДІОЗУСТРІЧ КИЇВ — ВАШІНҐТОН

Київ (УНІАР). — Напередодні офіційної візити 23—26-го березня міністра закордонних справ України Анатолія Зленка до ЗСА, радіостанція „Свобода" провела „круглий стіл" на тему „Ядерна політика України та дійсність".

На прямій радіолінії Київ — Вашінґтон були: заступник міністра закордонних справ України, голова Національного Комітету Розброєння Борис Тарасюк; заступник начальника Центру адміністративного управління стратегічними ядерними силами Міністерства Оборони України полковник Володимир Тертичний; з американської сторони — посол Лінтон Брукс, який очолював делеґацію ЗСА на переговорах про програму Старт-1, дорадник федеральної аґенції ЗСА з контролі за роззброєнням.

Учасники зустрічі спробували узгіднити настанови щодо ядерної зброї, розташованої на території України. Б. Тарасюк виклав офіційне становище Києва щодо ядерного потенціялу колишнього СССР на території України.

Л. Брукс запевнив, що у Вашінґтоні добре розуміють становище Укрaни, але водночас наголосив, що альтернативи ядерному роззброєнню немає. На думку Брукса, Верховна Рада має якнайшвидше розпочати обговорення ратифікації угоди Старт-1 та схвалити долучення України до угоди про нерозповсюдження ядерної зброї.

Б. Тарасюк висловив занепокоєння тим, що ЗСА підписали угоду з Росією про експорт до ЗСА урану з ядерних боєголовок, хоч між Москвою та Києвом ще не досягнуто домовлення щодо української частки в торгівлі ядерними компонентами. На це Брукс відповів, що ЗСА і Росія справді підписали таку угоду, але виконання її заморожене до часу узгодження цього питання між Україною і Росією.

Полковник В. Тертичний поінформував що насправді означає адміністративне управління і повідомив, що за кілька тижнів в Україні розпочнеться ліквідація стратегічних ракет. Полковник висловив побажання, щоб ЗСА допомогли Україні фінансово і технологічно здійснити цей важливий для всього світу захід.

Президент України Леонід Кравчук 24-го березня під час зустрічі з підприємцями України на запитання чи вплинуть події в Росії на зміну ядерного статусу в Україні відповів: „Хіба ми можемо вносити корективи до таких ґльобальних питань, як ядерний статус, незалежність, держава, територіяльна цілісність, права особистости у залежності від подій, що відбуваються де-небудь? Ми вносимо корективи по відношенню до даного реґіону, даної країни, а не до ґльобальних стратегічних та політичних напрямків які визначені і не можуть змінюватися так швидко. Це була б не політика, а щось інше..."

ВИСТАВКА В НЮАРКУ

Нюарк, Н.Дж. — Союз Українок Америки, 86-ий Відділ в Нюарку, влаштовує виставку картин Володимири Віри Васічко та Христини Головчак-Дебаррі. Відкриття виставки відбудеться у суботу, 3-го квітня, о год. 4-ій по полудні, діятиме вона також у неділю, 4-го квітня, від год. 9-ої рано до 3-ої по полудні в залі церкви св. Івана Хрестителя, Сендфорд авеню в Нюарку.

Б. Патон залишився президентом АН України

Київ (УНІАР). — Тут 23-го березня відбулися Загальні збори Академії Наук України.

На зборах виступили Президент України Леонід Кравчук та прем'єр-міністер України Леонід Кучма. Звіт за п'ять років праці подав президент АНУ Борис Патон. Він розповів про хід ліквідації наслідків катастрофи в Чорнобилі, про програму розвитку атомної енерґетики та інші шляхи подолання паливно-енерґетичної кризи. Найгострішою проблемою Б. Патон назвав паливно-енерґетичну і приділив особливу увагу атомній енерґетиці.

Важливими напрямками діяльности АН України Б. Патон вважає ліквідацію наслідків катастрофи на Чорнобильській АЕС і досліджння в інтересах безпеки України та підвищення обороноздатности держави. Президент АН України висловив занепокоєння тим, що за два останніх роки кількість фахівців з науково-дослідних та конструкторських інститутів зменшилася в Україні на 57,000, що матиме неґативні наслідки для України.

Б. Патона знову обрано на посаду президента АН України. За нього проголосували 3,700 учасників зборів, проти — 20 осіб.

КОНВЕНЦІЯ ВЕТЕРАНІВ

Союзівка. — Українські Американські Ветерани, 27-ий Відділ в Бруклині, Н. Й., влаштовують 46-ту Конвенцію УАВ, яка відбудеться на Союзівці 10—13-го червня. Тим, хто бажає помістити оголошення у виданні УАВ, слід зголошуватися до 25-го квітня на адресу Ukrainian American Veterans, Post 27, 173 North 5th St., Brooklyn, N.Y. 11211. Телефон для інформацій (718) 782-8672.

Д-р П. Ґой занедужав

Мюнхен, Німеччина (УВУ). — Сенат Українського Вільного Університету повідомляє, що ректор проф. Петро Ґой, будучи в Мюнхені, занедужав і після двотижневого перебування в лікарні в Мюнхені переїхав на дальше лікування до ЗСА.

В часі перебування в Мюнхені устійнено бюджет і програму літнього семестру, затверджено кандидатів стипендистів, відновлено „Бюлетень УВУ", підготовлено програму наукових конференцій, які відбудуться в Києві, Львові і Празі з ініціятиви або з участю УВУ. Устійнено 10-денний спільний семінар УВУ із Міністерством Освіти України, який відбудеться на початку квітня 1993 року. Прийнято 11 нових спеціялістів до професорського складу УВУ.

Сенат УВУ бажає ректорові повного видужання і скорого повороту до дальшої праці.

Американські фірми стурбовані кризою в Росії

Вашінґтон — „Американські фірми очікують закінчення потрясінь в Росії", — пише газета „Ю-Ес-Ей Тудей". У статті, опублікованій в цій газеті, говориться: „Американські компанії, які займаються бизнесом в Росії, стурбовані політичною кризою, але не панікують".

„Я спостерігаю за подіями поглядом яструба", — каже Джеймс Сірінг — директор міжнародних служб фінансової фірми „Ернст енд Янг", штат якої в Росії нараховує 230 співробітників. „Для спільних підприємств — це звичайний бизнес. Вони вже переживали злети і спади", — пояснює він.

Керівники американських фірм, які збираються вечорами у барах московських готелів „Слов'янський", „Пента" і „Метрополь", настроєні песимістично: вони терплять від розперезаної корупції, російської бюрократії і політичного хаосу. Однак багато з них і далі не здаються.

В той же час представник „Ґрейс енд компані" заявив про намір створити спільне підприємство для виробництва упакування для продуктів харчування. За його словами, підприємство „повинно процвітати незалежно від політичної ситуації".

Компанія „Ю-Ес-Вест", що базується у стейті Кольорадо і створює радіотелефонічну службу у Москві, також має намір „пережити потрясення". „Ми вважаємо, що вчасно знайшли потрібний ринок і протримаємося на ньому довго", — сказав її представник Блейр Джансон.

Деякі американські фірми стурбовані тим, що безладдя, яке панує в Росії, не перекинулося через кордони держав, що входили в колишній Совєтський Союз, пише „Ю-Ес-Ей Тудей".

Французькі соціялісти зазнали поразки

Париж. — У неділю, 28-го березня, відбулася друга тура виборів до парляменту, в результаті яких бльок правих партій під керівництвом мера Парижу Жака Ширака і колишнього президента Франції Валері Жіскар д'Естена наніс нищівної поразки соціялістам, діставши 467 з 577 місць у парляменті. Як пише кореспондент АП Патрик МекДавелл, до влади у Франції прийшла „найбільш права адміністрація від 1815 року".

Тиждень тому, 21-го березня, відбулася перша тура. Лише у 80 округах одному з кандидатів вдалося дістати понад 50 відсотків голосів і завоювати місце у парляменті. Серед цих 80 не було ні одного соціяліста, всі переможці виявилися кандидатами бльоку правих партій.

В цю неділю, у другій турі, боротьба йшла за решту 497 місць. Соціялістична партія закликала виборців протистояти перетворенню Франції у „бананову республіку", тобто в країну, яка перебуває в залежності від З'єднаних Стейтів Америки.

Перед виборами президент Франції соціяліст Франсуа Міттеран загрозив, що може доручити формування уряду не представникові бльоку правих партій, а іншому депутатові. Однак тепер, коли праві дістали у парляменті абсолютну більшість, Міттеранові не залишається нічого іншого, як доручити формувати уряд саме правим.

Поразка соціялістів викликана високим (10.5 відсотка) рівнем безробіття в країні і цілим рядом політичних скандалів, в яких були замішані однопартійці Міттерана.

У СВІТІ

МОЛОДИЙ КОЛЮМБІЄЦЬ, який цими днями прилетів до Гамбургу, звернув на себе увагу митників на летовищі Фульсбюттель тим, що, йдучи, так тяжко переставляв ноги, ніби ніс якийсь невидимий вантаж. Його затримали і під час просвітлення рентґеном виявили в шлунку гостя 79 наперстків, кожен з яких був начинений дуже чистою кокаїною. Загалом „ініціятивний" колюмбієць в такий спосіб перевіз через кордон 790 грамів кокаїни вартістю 160,000 марок.

ПРЕЗИДЕНТ ПІВДЕННО-Африканської Республіки Фредерік де Клерк проголосив масову мобілізацію резервістів для боротьби з „варварським і цілком неприпустимим у цивілізованому суспільстві насильством", нова хвиля якого котиться по країні. Поліція ПАР випрацювала спеціяльний плян унеможливлення злочинних акцій. Уряд вирішив переглянути запроваджений у листопаді 1989 року мораторій на смертну кару за причетність до тероризму.

В ЧЕТВЕР, 25-ГО БЕРЕЗНЯ, в апеляційному суді Південно-Африканської Республіки розпочалися слухання у справі причетности Вінні Мандели, дружини лідера Африканського національного конгресу Нелсона Мандели, до вбивства її особистими охоронцями невинного хлопчика. У травні 1991 року В. Манделу визнали винною і засудили до шести років тюрми, однак після оскарження вироку її залишили на волі під заклад. Якщо на цей раз її вину буде доведено повністю, на неї чекає більш суворий вирок. В. Мандела все ще користується популярністю серед найбільш радикально наставлених членів Африканського національного конгресу.

ЦИМИ ДНЯМИ ПРАЦІВНИКИ служби безпеки пакістанських летовищ провели підготову до можливих терористичних акцій у зв'язку з повідомленнями індійських газет, що злочинці, причетні до вибухів бомб у Бомбеї і Калькутті, прибули у пакістанське місто Карачі. Пакістанський міністер закордонних справ Мохаммед Шагар'яр Хан повідомив, що хоч Індія не зверталася з проханням видати терористів, поліція буде розшукувати їх, щоб передати в руки правосуддя. Після терористичних акцій в найбільших індійських містах індійські ектремісти намагалися покласти відповідальність за вибухи на пакістанських мусулман, однак індійська поліція схиляється до версії, що терористи належали до кримінального світу і їхні дії не можуть трактуватися у контексті індусько-мусулманського релігійного конфлікту.

Б. ЄЛЬЦИН І Р. ХАСБУЛАТОВ ЗБЕРЕГЛИ СВОЇ ПОСТИ

Москва. — На 9-му надзвичайному З'їзді народних депутатів Росії дійшло до того, що найбільш консервативна частина законодавців становить опозицію не лише до президента Боріса Єльцина, але вже й до голови Верховної Ради Руслана Хасбулатова, якого ще два-три дні тому трактувалось як головного політичного противника президента.

В неділю, 28-го березня, раннє засідання З'їзду почалося з виступу Р. Хасбулатова. Він повідомив про компроміс, до якого вночі з суботи на неділю прийшли він, президент Б. Єльцин, прем'єр-міністер В. Черномирдін і керівники декількох депутатських фракцій. Випрацюваний компромісовий плян передбачає створення двопалатного парляменту, скасування З'їзду народних депутатів як органу найвищої влади у країні, проведення нових президентських і парляментарних виборів у листопаді ц.р. і відмову від запропонованого Б. Єльцином референдуму про пріоритетні повновласті у країні.

Проти цього досить оптимального компромісового варіянту виступили не тільки парляментарна антиєльцинська опозиція, але й прихильники Б. Єльцина — фракції „Радикальні демократи" і „Демократична Росія". Вони наполягали на проведенні призначеного на квітень референдуму і на внесенні до порядку денного З'їзду питання про негайну резиґнацію голови Верховної Ради Р. Хасбулатова. Таким чином, виглядає, „хитрий чеченець" перехитрував самого себе, наставивши проти себе і лівих, і правих. Щоб перевибрати голову Верховної Ради потрібно 517 голосів, тобто досить звичайної більшости, тим часом позбавити влади Б. Єльцина можуть тільки дві третини депутатів або 689 голосів. Відкинувши єльцинівсько-хасбулатівський компоміс, З'їзд вніс до бюлетенів для таємного голосування питання про резиґнацію обох керівників країни. Висліди голосування такі: проти Б. Єльцина голосували 590 депутатів, а проти Р. Хасбулатова — 400. В обох випадках голосів було замало для резиґнації лідерів.

Разом з тим консервативсти не залишилися без значної політичної перемоги: З'їзд прийняв рішення про передання засобів масової інформації під контролю Верховної Ради.

В АМЕРИЦІ

З ПЕВНІСТЮ ТОГО, що Конґрес затвердить пропонований президентом Биллом Клінтоном плян економічного відродження та зменшення державного дефіциту, керівник Федеральної ради резерв Алан Ґрінспен запропонував ще більші заходи для обниження державного дефіциту. Зізнаючи перед Сенатською комісією фінансів, А. Ґрінпен заявив, що державний дефіцит може драстично збільшитися знову прикінці цього десятиліття, якщо Конґрес не обнизить державного дефіциту ще більше, як запропоновано у пляні Президента.

МИНУЛОГО ТИЖНЯ колишній власник щоденника „Ню Йорк Пост" дав офіційну пропозицію купити цю збанкрутовану газету і перебрати її керівництво бодай на 60 днів. Цей час йому потрібний на те, щоб здобути дозвіл від державних властей на купно щоденника, бо він також є власником місцевої телевізійної станції, а згідно зі законом не можна бути власником одного і другого. Нові пертрактації про долю щоденника розпочато після того, як теперішній керівник Ейбрагам Гіршфелд заявив, що не вкладатиме більше готівки в газету.

З УВАГИ НА ГОСТРУ критику від своїх союзників у Вашінґтоні та поза його межами, Білий Дім намагається виелімінувати враження, що залишилося зі слів президента Билла Клінтона, які він сказав на тему служіння гомосексуалістів в американському війську. Його вияснення у тій справі інтерпретовано, як можливість творення окремих військових частин з гомосексуалістів викликало дуже сильну реакцію з усіх сторін.

АМЕРИКАСНЬКА ТЕЛЕВІЗІЙНА мережа Ей-Бі-Сі повідомила засоби масової інформації про свою спілку з англійською мережею Бі-Бі-Сі у збиранні світових вісток. Ця співпраця дасть можливість обидвом оргнізаціям значно поширити засяг своїх звідомлень про світові події. Домовлення забезпечує обмін вістками, поодинокими кореспондентами у подачі оригінальної вістки та технічним персоналом, що знімає дані події. Крім цього будуть спільні плянування для покриття тих чи інших важливих подій у світі.

ДРУЗІ І ПРИЯТЕЛІ президента Билла Клінтона дуже турбуються тим, що він не зможе часто відпочивати у державній президентській посілості Кемп Дейвид недалеко Вашінґтону, так як це робили його попередники. Виявляється, що Президент має сильну алерґію до дерев і рослинности на теренах згаданої посілости у гористій околиці стейту Мериленд. Не зважаючи на те, що Президент вживає ліки на алерґію, то відпочивати там йому прийдеться не так часто, як йому бажалося б.

ВИГОЛОШУЮЧИ СВОЄ посланіє перед Конґресом минулого місяця, присвечене майже виключно справам економічного поліпшення, президент Билл Клінтон говорив про надзвичайні зусилля „створення нових місць праці та запоруку сильного економічного оновлення". Крім того говорилося там і про те, щоби нагодувати і забезпечити житлом голодних і бездомних і дати працю понад півмільйонові непрацюючим особам. Одначе, коли минулого тижня Сенат розпочав дискусії над 16.3 міл. дол., що призначені на економічне стимулювання, то виявилося, що пропозація є у небезпеці стати „політичним м'ячем".

У ЧИКАҐО ФІРМА Бекстер інтернешенел погодилася заплатити урядові всі накладені на неї фінансові кари за те, що вона переступила закон, кооперуючись з арабськими країнами у економічному бойкоті Ізраїля. Одначе експерти уважають, що ця справа доказує, як важко Урядові слідкувати за виконанням законів, зокрема коли йдеться про заборону американським фірмам солідаризуватися в економічному бойкоті, що його не одобрюють ЗСА.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінґтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)

Postmaster Send address changes to:
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N J 07302
Tel (201) 434 0237 (201) 434 0807 (201) 434 3036

Second Class Postage paid at Jersey City N J

Передплата на рік $40.00 на півроку $22.00 на 3 місяці $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.
За зміст оголошень Редакція не відповідає

P.O. Box 346 Jersey City N J 07303

Незнання історії Сходу Европи

Американська преса завжди багато писала про Росію, бо у Москві існують представництва різних великих часописних видавництв і аґентств. Коли ж останні події у Москві виявили загрозу повернення комунізму — стривожився увесь демократичний світ і Росія стала центральною темою усіх засобів масової інформації та заяв державних лідерів.

І можна почути масу нісенітниць. В американських середніх школах замало вчать всесвітньої історії, географії, мало подають про чужі народи, їхнє минуле і їхню культуру. Державний секретар Воррен Кристофер у промові у Чикаґо запевняв, що Америка всебічно підтримує Боріса Єльцина зі застереженням, щоб він не правив по-диктаторськи. Це застереження докладно покривалося із становищем російських ворогів Єльцина.

В усіх американських засобах масової інформації говорять про російський парлямент та Конґрес народних депутатів наче установи рівнорядні з Конґресом у Вашінґтоні чи парляментом у Великобританії, Франції чи Німеччині. Раз-у-раз чуємо, що Єльцинові грозить „імпічмент" — суд над Єльцином за грубе порушення конституції. Не знають не тільки звичайні громадяни, але й члени державної верхівки та політичні інтерпретатори, що російська конституція постала за Леніна й прозвана комуністичною реторикою, як „найдемократичніша у світі". Її „поправляли" й доповнювали, особливо за Брежнєва (доктрина Брежнєва, що СССР має право рятувати загрожений комунізм у будькотрій країні з „народним" режимом).

Усе ще існуюча в Росії стара комуністична конституція всю дійсну диктаторську владу признавала генеральному секретареві Компаркії СССР, президент і прем'єр були йому підпорядковані. Тому, наприклад, Міхаїл Ґорбачов, як генеральний секретар Компартії, „зняв" із посту президента Андрея Ґромика і сам признав собі президентський титул. Отож формально теперішній російський парлямент і Конґрес народних депутатів, які все ще шанують комуністичну конституцію, кажуть правильно, що Єльцин порушив цю конституцію, бо в їх очах Єльцин, як президент, повинен підпорядкуватися парляментові, який уважає себе спадкоємцем влади після упадку комунізму. Знову ж Єльцин і всі, що його підтримують, твердять, що ніхто ані парлямент ані отой Конґрес, не мають права позбавляти Єльцина президентури, бо він обраний народом.

Боротьба проти Єльцина у Москві є боротьбою колишніх партократів, совєтських буржуїв, які є членами парляменту та того Конґресу, за свої теплі становища, придбані з комуністичного режиму. Росія ніколи не мала демократичної конституції. Царат був режимом абсолютизму. Після революції у 1905 році, після прогри у війні проти Японії, покликано т. зв. Думи — вони були невдачним експериментом. Тимчасовий уряд князя Льва з Керенським і Мілюковим був такий кволий, що не мав найменших виглядів на вигру проти большевицької революції. Опинившись на еміґрації у Парижі Керенський прославляв большевиків за врятування єдности Росії — від Балтики до Тихого океану і від Білого — по Чорне море. Не диво, що наставлені на демократію реформи Єльцина викликали гостру опозицію. Коаліція проти Єльцина єднає комуністів з чорносотенцями. Єльцин став своєрідним символом демократії у Росії і треба признати йому відвагу, впертість і зручність у цій його боротьбі за реформи по лінії західньої демократії. Американські державні діячі разом з журналістами вчаться, що таке Росія і що таке Схід Европи у кризі, яку переживає Росія.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ Білого Дому заявили, що президент Билл Клінтон, ідучи назустріч бажанням виборців у справі зменшення впливу окремих груп, які розпоряджають значними фондами, у крайових виборах має на меті запропонувати до схвалення Конґресу законопроект, що обмежував би датки політичним партіям. Згаданий плян дозволяв би поодиноким особам складати більші, як досі дозволено, датки, з чого невдоволені ті, які намагаються змінити зовсім фінансову систему виборчих кампаній.

Микола Руденко

ВЕСНУ ЗУПИНИТИ НЕ МОЖНА

I

Місяць тому, коли я писав попередню статтю до „Свободи", висушені холодними вітрами українські степи виглядали вкрай загрозливо. Ні сніжинки в полі, мороз падав на хирляві паростки озимини, убиваючи їх — особливо на оголених пагорбах. Але з півмісяця тому, коли вже настала календарна весна, зненацька випав розкішний сніг. Він помітно відсунув весну, проте породив надії на врожай. Треба сказати, що озимі в Україні вихоплюються на сніговій волозі. Скажімо, так було минулого року, який загалом виявився посушливим — нищо не вродило, крім озимини. Отож хоч і скрутно сьогодні, але хліба вистачає.

Понад мільйон гектарів з минулої осені лишилися не засіяними, іще кілька мільйонів озимих вимерзло — отже новий господарський рік назвати вдалим ніяк не можна. Поперше, нам треба значно більше пального, ніж минулої весни, а подруге, сьогорічна весна спізнюється, урізаючи завжди тісний час, відведений природою для польових робіт. Щождо пального, то його цієї весни значно менше, ніж було торік. Даються взнаки не тільки намагання Москви „забити нафтового цвяха в труну України" (вислів, який приписують Єльцину), а й економічний хаос у самій Росії, занепад виробництва взагалі й нафтової промисловости зокрема. Справа стоїть так, що Росія невдовзі й сама може залишитися без нафти.

Економічне становище України можна було б виправити, якби випав бодай середній за природними умовами сільськогосподарський рік. Я чув виступ міністра сільського господарства, що викладав стратегію землеробства в Україні. Справа ось у чому: сьогодні хліб, головним чином, залишається в селі — окрім тих 14 млн. тонн, які з'їдає населення. Україна минулого року, що був несприятливим, зібрала близько 45 млн. тонн збіжжя. Вона легко може виробляти по тонні на душу населення, навіть значно більше — дайте їй тільки трохи оговтатись! Але ж практично виходить так: село використовує харчову пшеницю на годівлю тварин. Це до безуму непродуктивно — і не лише тому, що пшениця родить менше, ніж соя чи кукурудза, а передовсім тому, що її загальна кормова вартість набагато нижча. Йдеться і про кальорійність, і про якість зерна та стебла. Отже, сіючи більше пшениці, ніж кормових культур, ми надзвичайно програємо. Звісно, напрошується висновок: втрачені озимі — невелика втрата, якщо ми пересіємо їх кормовими культурами. Справа лише за пальним і за травневими дощами, а праці народ не пошкодує. Та ось заковика: Кучма пальне з-під землі вирис, а стосовно дощів він безсилий.

Що й казати, український народ переживає труднощі, які можна порівняти хіба що з повоєнними. І все ж з'являється все більше ознак, що є, по суті, ознаками перетворення етнічно строкатого населення в українську націю. Знаменно, що ці ознаки найбільш зримо виявляються в години скрут і випробувань. Ніколи не забуду, як дружно, з великим співчуттям одне до одного, трималися кияни під час страйку транспортників. То був наступ групки збаламучених людей на інтереси трудового населення столиці. Тролейбуси й трамваї не працювали — працював лише метрополітен. На станціях метро важко було протовпитися, люди почувалися краплинами в дніпровській повені. І тут почало приходити відчуття спільности долі. Якщо раніше на кожному кроці можна було почути лайку, тут раптом усі стали напрочуд ввічливі й чуйні одне до одного. Мені навіть здалося, що я знов повернувся до Америки: там-таки справді люди ввічливі й терпимі в поводженні одне з одним. І це вже є ознаки не натовпу, а нації.

Є іще одна дуже приємна ознака, хоч покищо й не варто перебільшувати її значення. Йдеться ось про що: опустившись на вельми низький рівень (2,000 купонів за доляр), наш умовний карбованець ось уже цілий місяць стоїть непорушно. У крамницях є м'ясо, масло, ковбаси і взагалі все найбільш необхідне. Черги виникають не часто. Звісна річ, один місяць — іще мало, аби зробити висновок про припинення інфляції. Та все ж ми буцімто побачили промінь світла наприкінці довжелезного тунелю. Немає жодного значення, на якому рівні нашої псевдовалюти припиниться інфляція — аби вона нарешті припинилася! Італія, Японія, Арґентина, Польща (цей список можна продовжити) в різний час пережили інфляцію і навіть залишили свою валюту на тому рівні, до якого вона впала: тисячі лір, мільйони злотих там, де раніше діяли одиниці й десятки.

Продовження буде.

Іван Кедрин

Україна в картинах Я. Вижницького

Чотири роки тому Ярослав Вижницький влаштував був свою виставку картин у Ню Йорку під гаслом — „З мандрівки по Гімаляях". Упродовж тижня від 4-го квітня цього року матиме виставку картин під гаслом „Мандрівки по Україні". Вижницький — кольорист, дивиться на вибраний ним об'єкт крізь призму кольорів. За мистецьким напрямком — реаліст з нахилом до імпресіонізму, коли йдеться про чар романтики. Покаже 46 картин різного формату, але здебільшого середньої і половиностінної величини. Коли його виставка „З мандрівки по Гімаляях" віяла морозом і романтикою екзотичних далеких від нас найвищих у світі гір — то ця теперішня виставка буде погідна, бо віддзеркалюватиме зразки архітектурних пам'яток Києва та Львова, Підгір'я і Карпат, Гуцульщини і краєвиди. А все це у притаманних цьому митцеві кольорах. Назвати лише кілька експонатів: „Видубицький манастир", „Київський оперний театр", „Ринок у Львові", „Весна в горах", „Гуцули" й „Гуцулка" й інше.

Першу свою виставку влаштував був Я. Вижницький у 1964 році у Ню Йорку, ще за життя скульптора Олекси Литвиненка у давній домівці заснованого ним Об'єднання Мистців Українців Америки та Літературно-Мистецького Клюбу. Скільки виставок мав від того часу в Америці й Канаді — сам не пригадує собі.

Ярослав Вижницький є у силі віку, але давно вже не молодик. Коли у кожній професії треба мати три прикмети — талант, освіту і працю — то їх має Вижницький, має довголітню високу мистецьку освіту, вроджений талант і вийняткову роботящість. Його тягне до малювання без уваги на те, чи той образ, що його створить, знайде купця, чи залишиться в його власній ґалерії у Гантері, чи спочине під десятками інших барвистих полотен. І він належить до тих творців української культури, які не задовольняються здобутим осягом — у кожній черговій його виставці є щось нове за тематикою і виконанням. Його картини не є „приємні", солодкаві, але всі вони — високо естетичні. Хоч він інколи любується у контрастах кольорів — ніколи не переступає межі естетики.

Нова виставка картин Ярослава Вижницького породжує сумні міркування про долю українського образотворчого мистецтва в українській діяспорі. У минулому році воно зазнало страшного удару, коли відійшли три велетні малярства: Едвард Козак, Петро Мегик і Михайло Мороз. У телефонічній розмові з Ярославом Вижницьким назвали ми прізвища видатних наших мистців малярів, чоловіків і жінок, які ще живуть, і погоджувалися, що це — останні могікани цього мистецтва, яке вимагає таланту, високої освіти і праці. Існують далі високі школи, в яких вони студіювали в Европі й Америці. Але нема там молодого нового українського покоління, нема молоді, яку „тягнуло би" до мистецтва. Українські абсольвенти середніх шкіл вибирають професію під кутом зарібку — вони стають інженерами, лікарями, адвокатами, і добре, що збільшують ряди заможних професіоналів. Але звужується коло активних високоосвічених і творчих мистців.

Скажете: заповнить прогалину Україна із своїми творчими молодими талантами. Це не така проста справа. Чимало мистців з України виставляли вже й у нас свої твори. У реакції на „сюрреалізм" комуністичної доби — вони кидаються в абстракт та безпредметність, у напрямки, які на Заході давно вже проминули, або експериментують, забуваючи про залізні правила рисунку й перспективи. Здебільшого вони не скромні. Не скромні ані щодо самокритицизму й оцінки свого мистецького „я", ані щодо ставлених просто смішно-високих цін, наче кожний відвідувач їх виставки — мільйонер. Поки заповниться талантами з України прірва, яка з кожним роком стає ширшою у діяспорі у світі українського образотворчого мистецтва — мине багато часу. Тим більше — шануймо могіканів, які ще живуть і при кожній нагоді з жалем згадуймо тих, які відійшли.

(Закінчення на стор. 3)

Микола Мушинка

ЗАПІЗНЕНА РЕЦЕНЗІЯ

Йосиф Сірка, „Розвиток національної свідомости лемків Пряшівщини у світлі української художньої літератури Чехо-Словаччини", Український Вільний Університет, серія монографії, ч. 31. Мюнхен, 1980, 192 стор.

Монографія Йосифа Сірки (уродженця с. Убля, який від серпня 1968 року живе в Німеччині) „Розвиток національної свідомости лемків Пряшівщини у світлі української художньої літератури Чехо-Словаччини" — незвичне явище в нашій культурі. Вона написана з діяметрально протилежних позицій, ніж писалися літературно-критичні праці на Пряшівщині в період „нормалізації" і „консолідації".

Якщо наші марксистські літературознавці та критики за основу брали „партійність", „клясовість", „соціялістичну ангажованність та інші політичні фактори літературного твору, то й Сірка взяв за основу національний принцип. Отже, його книжка вже своєю суттю є „націоналістичною", а в цьому є чи не найбільша її вартість. Бо справжня художня література ніде у світі не може бути позбавлена національного принципу, який у нас довго заперечувався.

Монографія Й. Сірки це — історія літератури русинів-українців Словаччини 50—70-их років. Подано її на фоні історичного розвитку та національного усвідомлення русинів-українців Пряшівщини, які належать до лемківської групи українського народу, тому автор для кращої орієнтації користається терміном „лемки". В першій частині (ст. 7—24) Й. Сірка розглянув історію національного питання на Пряшівщині у міжвоєнний та воєнний періоди. В другій частині він розглянув поезію, в третій — прозу пряшівських лемків.

За ґенераційним принципом він розділив літераторів на три групи:

1. Старше покоління (В. Гренджа-Донський, Ф. Лазорик, І. Мацинський, А. Карабелеш, О. Фаринич, М. Качалуба, І. Гриць-Дуда; В. Зозуляк, М. Шмайда, Ю. Боролич, Ф. Іванчов, Є. Бісс, І. Прокіпчак, А. Кусько, М. Питель та М. Сабадош). Майже всі вони почали писати російською мовою і поступово (за винятком О. Фаранича) переходили на українську мову. Такий шлях автор вважає вповні логічним і закономірним.

2. Середнє покоління (С. Макара, Й. Шелепець, В. Гайний, П. Гула, Й. Збіглей, І. Галайда, Ю. Бача, І. Бабин, В. Дацей, Л. Мольнар, Г. Гальчак, С. Ганушин, М. Ксеняк, Л. Зілинська, А. Пестременко). Це — покоління народжене перед війною, що зазнало страхіття війни, але виховане вже українською школою на українських національних принципах, хоч деякі з письменників спочатку теж стояли на російських позиціях.

3. Молодше покоління (С. Гостиняк, М. Дробняк, М. Немет, М. Бобак, Г. Коцур, М. Регула, М. Няхай та ін.). Це покоління 50-их років, що війни вже не зазнало, виростало вже у нових умовах, які не могли не відбитися на творчості представників цього покоління. В нього більше, ніж у попередніх поколінь проявляється вроджений критицизм до навколишнього середовища.

Кожному з вище наведених поетів та прозаїків Й. Сірка присвятив окремий підрозділ, або хоча би абзац, розглянувши майже всі твори даного письменника. Отже з точки зору повноти й вичерпности аналізи, книжка Й. Сірки не має рівної.

Майже половину рецензованої книжки становлять примітки, бібліографія, яка охоплює понад 800 позицій, німецьке, англійське, французьке та еспанське резюме та іменний покажчик, який містить понад 350 імен. Ці додаткові матеріяли надають книжці печать справжньої, а не уявної науковости.

Хоч аналіза і оцінка літературного процесу на Пряшівщини в монографії Й. Сірки кінчається 1978 роком, книжка не втратила свого значення і по сей день. Більш того. Сьогодні, коли наново оживають затухлі ідеї політичного русинізму, книжка Й. Сірки набуває на актуальності. Вона повинна бути в бібліотеці кожного інтеліґентного русина-українця не лише тому, що в ній подано оцінку літератури русинів-українців Пряшівщини з точки зору західнього світосприймання, але й тому, що цю оцінку зробив наш земляк, який був безпосереднім свідком літературного процесу і не переставав ним цікавитися ні на вимушеній еміґрації.

На відміну від інших публікацій виданих на Захо-

(Закінчення на стор. 3)

Осип Труш

ДО 50—РІЧЧЯ ПЕРШОЇ ДИВІЗІЇ УНА

I

Українська молодь в період між Першою і Другою світовими війнами виростала і формувала свою національну свідомість на традиціях визвольної боротьби 1917-1920 років. Живі свідки цього періоду визвольної боротьби давали стимул і напрямні молодому поколінню до продовжування тих великих завдань, які поклала на них жорстока історична дійсність, в якій опинилася наша нація під ярмом чотирьох окупантів. Досвід визвольної боротьби вказував на те, що тільки власними силами і своїми збройними силами осягнено свою ціль — державну самостійність. Цю істину підтвердив вибух Другої світової війни, а особливо окупація Західньої України совєтською армією. Коли перед наступом німецької армії в 1941 році російський комунізм вчинив жорстокі знищення тисяч невинних жертв у тюрмах Галичини, які пляново і поспішно проводило НКВД у Львові, Золочеві, Рівному, Дубні, Луцьку й інших містах, розстрілюючи понад 10,000 засуджених ними тільки за те, що вони були свідомими українцями.

Будучи свідками нищівної сили російського комунізму в Україні, молоді юнаки й народ прийшли до переконання, що настав час творити свою військову силу. І тому коли Військова управа дала заклик зголошуватися до нової військової формації, то 82,000 галицьких юнаків добровільно зголосилося в її ряди. Очевидно, це не було згідне з німецькими плянами, отже з цього числа призначено тільки 13,000, щоб створити одну Дивізію. Уже на самому початку творення Дивізії українська сторона запропонувала свої передумови, які мали бути основні завдання Дивізії. Між іншим, найважливішою була вимога, що Дивізія не є організована до боротьби на західньому фронті, ані до інших завдань, а виключно до боротьби з совєтською армією. Головним завданням було служити українській справі, а не прислужувати нацистським фашистам у їх імперських діях. Цей напрям був провідною течією від самого початку творення Дивізії. Цю настанову німці заперечували аж до тієї хвилини, коли побачили своє безвихідне становище і остаточно були змушені прийняти ці вимоги.

Повертаючися до самих початків творення Дивізії треба мати на увазі політичну коньюктуру, в якій було тяжко стояти осторонь того, що ділося на українських землях. У цей час були поділені думки про ролю гітлерівської теорії „Нової Европи". Те, що Німеччина війну програла, — вже було всім зрозуміло. Самозрозумілим було й те, що молодь мала три альтернативи до вибору: бути мобілізованими на каторжну роботу до Німеччини, йти „в зелений ліс" до УПА або до Дивізії. Зрозуміли цю ситуацію колишні старшини української армії і створили комітет, що називався Військова управа, головою якого став Альфред Бізанц, галицький німець, колишній полковник УГА, а секретарем сотник УСС Осип Навроцький, членом цього комітету сотник УГА і УНР Дмитро Паліїв. Уся ця підготова відбувалася з допомогою Українського Центрального Комітету на чолі з проф. Володимиром Кубійовичом, який репрезентував УЦК, себто леґальний сектор, а ОУН, — нелеґальний сектор. В той час це були діючі центри опору. Вже на самому початку були поділені думки відносно створення Дивізії. Провід УЦК, був зас створення, а провід ОУН — проти. Мотивуючи становище тим, що, мовляв, формується не національна, а німецька колоніяльна Дивізія. Однак плян організації Дивізії УЦК зреалізував і 28-го квітня 1943 року офіційно проголошено створення Дивізії, а набір добровольців почався у травні того ж року.

З перспективи 50 років, коли вже маємо велику кількість матеріялів, можемо дати основнішу аналізу потреби організувати цю, на той час модерно і солідно вишколену частину, як зародок української реґулярної армії. Поминаючи неґативне становище й паплюження Дивізії сталінським режимом, мали і маємо ще й тепер до діла з частиною наших людей, які мають свої застереження до Дивізії як не суто української, бо була складовою частиною німецького Вермахту. Цей погляд до якоїсь міри ще й сьогодні домінує у східніх реґіонах України. Бо там протягом понад 50 років тяжкої русифікаційної політики сталінського переслідування, всі прояви визвольної боротьби представляли молодому поколінню, яке виростало у цій жорстокій системі, як зрадницьке і на услугах Гітлера і Заходу. Про те, хто були вояки Дивізії і за що вони воювали, ніхто путнього не знав, крім загальної лайки і очорнювання їх як зрадників у німецьких уніформах. Нема сумніву, що в такій атмосфері неможливо було знайти зерно правди. Тому ще й нині в Україні ми є свідками неправильної оцінки завдань і заслуг не тільки Дивізії, але й УПА. Однак і це питання буде незабаром правильно висвітлене істориками у вільній державі, що дивізійник воював за волю України, ба, щобільше, не були вони вбивцями, погромниками чи фашистами, як це формулював упродовж п'ятьох десятиліть сталінський режим.

Нав'язуючи до великого ентузіязму перших добровольців і їх захоплення стати ядром українських збройних сил, вони мимоволі зустріли сувору німецьку дійсність. Найкраще про неї висловлюється шеф штабу Дивізії майор Вольф Дітрих Гайке, який ставився з пошаною до українського вояка. У своїх споминах, які є найкращим джерелом професійного німецького старшини про нашого вояка, а особливо його бойової вартости, він дає докази, що вони, як і їх попередники, виконували свої обов'язки чесно і погеройськи. Далі у своїх споминах він згадує перш усього про психологію наших добровольців, які в переважаючій більшості були середньошкільниками і деякі вже з університетською освітою і не підходили своїм більш самостійним думанням в рамки традиційного пруського автоматичного послуху німецького вояка. На цьому тлі виникали непорозуміння і незадоволення зі сторони німецького командування, а особливо старшин і підстаршин, що очолювали вишкільні кадри. Він твердить, що саме почуття німецької вищости до інших народів, а у цьому випадку до слов'ян, мало свої неґативні наслідки. Додати до цього, що вишкіл проводився німецькою мовою, яку не всі добре знали, то на думку майора Гайке, наші вояки дуже швидко засвоювали всю скомпліковану термінологію і правила модерної військової техніки, так що у перегонах з німецькими частинами їх перевищували майже у всіх аспектах військового вишколу.

Закінчення буде.

У В'ЄТНАМІ ЗААРЕШТОВАНО 20 осіб, колишніх вояків армії Південного В'єтнаму, які нібито мали намір зруйнувати бронзову статую Гошіміна, а також захопити будинки редакцій газет, радіо і телевізії.

Україна...

(Закінчення зі стор. 2)

Я. Вижницький: „Гуцули" (олія)

ДОПОМОЖІМО УКРАЇНІ БУДУВАТИ АМБАСАДИ

Фундація Піддержки Дипломатичних Представництв України

просить

висилати чеки на Фонд Українських Амбасад до існуючих вже льокальних громадських Комітетів, або до бюра головного скарбника на нижчеподану адресу:

Foundation in Support of Diplomatic Missions of Ukraine, Inc
209 B Grand Ave.
Rutherford, N. J. 07070

Tel.: (201) 939-6305. **Чеки виписувати:** „Ukrainian Embassy Fund". Fax: (201) 939-6305

В Ню Йорку до кредитівки „Самопоміч" при Другій Авеню під контом ч: 17861-00..

ЛИСТА ч. 5

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ

на Фундацію Підтримки Дипломатичних Представництв України, Інк. від 13-го грудня 1992 до 9-го березня 1993 року.

Амбасада України стала дійсністю у Вашінгтоні. Починається писати нова сторінка історії української незалежної дипломатії. Україна пов'язує великі надії з новою Амбасадою у Вашінгтоні. Діяспора виявила дотепер небуденне зрозуміння потреб розбудови дипломатичних представництв незалежної Української Держави, складаючи свої щедрі пожертви на ту ціль. Дирекція Фундації є глибоко переконаною, що збіркова акція буде далі продовжуватися з не меншою наснагою, бо потрібно ще викінчити внутрішній ремонт новововідкритої Амбасади і допомогти при створенні консулятів в Ню Йорку і в Сан Франсіско, як також придбати відповідне приміщення для Місії України до ООН.

На тому місці Дирекція Фундації складає всім жертводавцям щиро-сердечну подяку за їхні жертви на Фонд Розбудови Дипломатичних Представництв України.

2,442.40 дол. — УККА - Відділ в Кентон, Огайо

По 2,000.00 дол. — Орися й Ірена Бартків, Мирослава Прокопович.

1,500.00 дол. — Лев Макогін.

1,140.00 дол. — Анонімні жертводавці з Культурного Центру у Філядельфії.

1,020.00 дол. — Василь (Біл) Ґелембин.

По 1,000.00 дол. — Василь Андрушко, Анонімний жертводавець, В. Ардиковський, інж. Євген Бачинський - Огайо, Катерина і Володимир Березяк, Олекса і Лариса Біланюк, о. Іван Білянич, Мирон і Слава Білас, інж. Богдан і Ірена Чайковські, Володимир і Лідія Данилюк, Ігор і Пріска Дерека, Микола і Леся Дудка, Ернест і Валентина Дзюбинські, Тамара і Стефан Фаберовські, о. Іван й Анастасія Фатенко, Іван Гаврас, Аркадій Гончарів, Йосиф Гладун, Володимир Горбовий, Андрій і Юлія Галайдіда, Теодозій і Лукія Гриців, Роман Гриців, Любомир і Стефанія Гуменюк, Петро й Ольга Гурські, Леонід й Антоніна Гусак, Іван і Ґеневефа Гуща, Валентин Іскризицкий, Василь й Ірена Іванчишин, д-р Михаїл Р. Яцух, МД., д-р Марія Огієнко-Ярославська, ДДС., Мартин і Барбара Катрук, Микола і Віра Когут, Марія і Петро Кондрат, Мирон Колінський і родина, Іван і Дженет Куравські, Майк й Ірена Курман, Ольга і д-р Стефан Курилас, ДВМ., Василь і Марія Кревсун, Лев й Ірена Кушнір, інж. Іван і Марія Куземські, Володар Кузик, А. П. і Зіна Лапко, Михаїл і Дарія Лащин, Петро Ліцовський, Семен Лободенко, д-р Михаїл Лободяк, О. й О. Лопатинські, Роман і Роксоляна Мартин, Ярослав Масюк, Александер й Ірена Михалюк, Іван і Валентина Олійник, Парафія УАПЦ св. Юрія Переможця, Трентон, Н. Дж., Галина і Стефан Паньків, Григорій Похозаль, Віктор і Валентина Полярні, Григорій і Наталія Посіва, Іван й Евдокія Посіва, Володимир Пушкар, полк. Ігор і Зіна Раковські, Микола й Ірена Ракуш, Ольга Сахаревич, Марія Семанишин в пам'ять мужа Миколи Семанишина, родина Шашаровські, Володимир Шашаровський, Микола й Ірена Шпитко, Володимир й Олена Шиприкевич, Сестрицтво св. Покрови при Церкві-Пам'ятнику в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж., Іван Скіра, Сестрицтво св. Ольги при українській православній церкві св. Юрія Переможця, Трентон, Н. Дж., Сестрицтво при УАПЦеркві св. Володимира в Ню Йорку, Ірена і Розалія Столяр, Йосиф і Наталія Сиґіда, Любомир й Ірена Трач, д-р Теодор і Дороті Трусевич, (разом $2,500.00), Теодор і Мілдрет Турачівські, Богдан і Христина Турченюк, Євген і Богданна Титла, Український Культурний Центер в Голливуд, Фльорида, Александер й Анна Ваглей, Товариство „Самопоміч" - Відділ в Нюарку, Н. Дж., Оксана Ванчицька, Йосиф Ворупель, Євген Вусатий, Йосиф Вибачинський, Никола й Еваґелина Захарченко, д-р Теодор і Міра Залуцькі, Гаррі Зробок, Анатоль і Мінодора Яцюк, Український Народний Дім, Гартфорд, Конн., о. Богдан і Надія Желехівські, Комітет Допомоги Україні, Сиракюзи, Н. Й.

650.00 дол. — Петро і Людмила Доброношенко-Де-Бравн.

По 500.00 дол. — Петро і Христина Р. Бойчук, Хор при УАПЦеркві св. Юрія в Трентоні, Н. Дж., Теодор і Розалія Цюняк, О. Л. Гофман, Парафія св. Трійці УАПЦ в Трентоні, Н. Дж., Сестрицтво при УАПЦ св. Трійці в Трентоні, Н. Дж., Франк і Тамара Гурин, Анна Качарай, Микола і Володимира Кавка, Р. і Н. Клос, Богдан Котис, Михаїл й Ольга Ковальчук, Я. Кравчук, Борис і Ґретравд Л. Кучинські, Роман і Наталія Кузик, Дарія Н. Кузик, І. Марійчук, Н. Михалевич, Ярослава Пацлавська, д-р Теодозій Б. і Віра Н. Сендзік, д-р Муррей Сенкус, УАПЦерква св. Юрія Переможця в Ярдвіл, Н. Дж., Микола й Анна Стасів, Іван і Аґріппіна Свора, Андрій Турчин, М. Василенко, Михаїл Ясиновський, Н. Юрчинська, Александер Заізлий, Володимир і Катерина Вальчук.

По 400.00 дол. — Стефанія Пришляк, д-р Юрій й Емілія Русин, Микола Савчин, Роман і Клавдія Стефанюк.

По 300.00 дол. — Стефан і Славка Белюх, Василь і Марія Цап (разом: 500.00 дол.), Теодор і Верслава Дуб, Ольга Дубик, д-р Омелян Коцопей, ДМД., д-р Теодозій і Любомира Крупа (разом: 500.00 дол.), Сергій й Єва Н. Сахарук, українська католицька церква св. Івана у Виппані, Н. Дж., Розе Воробель.

260.00 дол. — М. Шумська.

По 250.00 дол. — д-р Ніколяс Ярослав Борден, МД., Іван і Надія Гафткович, С. Кецик, Михайло Мартиненко, М. і Т. Масік, Іван і Ірена Мокрівські, Український Народний Дім в Трентоні, Н. Дж., Мирослав Плецан, Семко й Єва Ришитівські, І. і Н. Савчук, Василь Сердюк, О. Я. і А. Шуст, Я. Татомир, М. Васютин.

По 200.00 дол. — Андрій і Катерина Бук, Ярослав Цюк, Михаїл і Мері Дідун, Евфрозина Дітель, О. Ґиба, Михаїл Ющук, Н. Карнюк, Юрій Колос, І. Крих, Роман Лукасевич, Богдан Лукасевич, Люба Мрилоцька, Організація Оборони Чотирьох Свобід України в Голливуд, Фльорида, д-р Любомир і д-р Лариса М.Л. Онишкевич, Іван й Анна Пацай, Анна Політипо, Андрій Прадищук, Стефанія Савчин, І. Щерба, М. Сухоцький, Я. Тимків, Українська Культурна Організація в Данбурі, Конн., Український Народний Союз - Відділ 93, Товариство сва. Петра і Павла - УНС - Відділ 254, Ню Брітен, Конн., Мирослава Зубаль.

По 150.00 дол. — Зеновій і Оксана Яримович, Роман Марусин, Димитрій й Аделя Ядзин.

По 100.00 дол. — Антон і Катерина Бабенко, Христина Блазенко, Юліян, Олена й Оксана Бачинські, Валтер і Александер Балко, Джойс і д-р Валтер Базюк, М.Д., Мисаїл і Мері Белзецькі, М. Бесаро, о. митр. Стефан Біляк, Антон й Ольга Білоус, Яніна Бліхарська, Іван і Джоен Богданів, Іван Бойчук, Александра Бразник, Юрій й Ірена Буксар, Р. і Г. Булик, Володимир і Наталія Чайковські, Михаїл і Деніс Цуркан, В. Данилів, Михаїл Данилюк, Петро і Джін Демків, Анатоль і Гелен Довбня, Роман й Ольга Дзубинські, Анна Федів (разом: 800.00 дол.), І. Ґайлик, Нестор і Катерина Ґарбер, О. Ґриб, А. і М. Габрисюк, Василь Галінковський, Володимир і Доріс Гарасевич, Осип і Юстина Головацькі, Іван, Зенон і Мері Городискі, Дім України в Сан Дієґо, Каліфорнія, Кость Олена Гречак, Василь і Галина Гришко, Теодозія Гурик, Петро Гусак, Никола і Марія Ільченко, Іван Іванисик, Ілько Іваницький, родина Іванишин, Анатолій і Дора Яцюк, Валентин Яколенко, Валентина Якимчук, Валтер і Марія Януш, С. Кабан, Мирон, Ксеня Качкенович, Марія Каплиста, Надія Кащук, М. Казук, Степан Казимирів, Мирослав і Лідія Киржецкі, Ірена Клос, Михаїл Кобринь, Марія Килер, Михаїл й Ольга Кольнещенко, І. і М. Коженовскі, Василь й Антонина Коваль, Степан Я. Кравс, Богдан Кравщук, Никола і Розалія Кріль, Теодор і Євгенія Круп, Теофілія Кулик, Григорій С. і Ірена Кузьма, Михаїл і Надія Кузьма, Петро Лагола, Ярослав Легута, Іван Лесько, Юрій Г. і Софія Лещук, Б. Лівчак, Валентин й Ольга Лоян, Григорій і Надія Лотоцькі, о. Іван і Марія Лисенко, М. і Кс. Лисобей, Іван Маґоцкий, Богдан Максимюк, Василь і Мері Моловінські, Гелен Б. Мусик, Євген й Євгенія Наливайко, С. і Е. Новаківські, Зенон Онуфрик, д-р Йосиф і Лідія Орушкевич, Ада Т. Осінчук, А. Палко, Емілія К. Панасюк, о. Іван Панасюк, Богдан і Гелен Пасічні, Богдан і Лідія Паславські, Антоніна Павелко, Іван і Катерина Пецьо, д-р Іван Пелех, І. Петик, Ксеня Підгірська, Галина Проданюк, П. Прус, Григорій й Анна Пулипяк, Т. Рак, Ігор і Дарія Сеник, Орест Я. і Елізабет А. Сеник, Стефан Шілкевич, Іван й Анастазія Штаба, Марія Шупер, Михаїл і Неоніля Скальські, Едвард і Віра Скрип, Розалія Стадник, Петро й Анна Шмаґала, І. Турнівський, Віктор і Ірена Туртяк, Теодор Тутка, Сн., Українсько-Американські Ветерани - Станиця 25 в Трентоні, Н. Дж., УНЦ - Філядельфія, Па., Іван і Лісельотте Вориш, Володимир і Марія Вовк, Р. Завіхкий, Товариство Сеньйорів під Покровом Пречистої Діви Марії в Бріджпорті, Конн., Євген і Гелен Обаранець.

80.00 дол. — Орест Фаріон.

По 75.00 дол. — Г. Білоус, Зенон і Людмила Чайковські, Анатолій Брояка (72.52). Петро Годованець (60.00 дол.).

По 50.00 дол. — Марія Бакалець, Секлета Білоус, Зенон і Марія Боднарські, Ольга Бойко, Український Народний Союз - Відділ 245, Трентон, Н. Дж., П. З. Броцький, Євген і Соя Хмаренко, Емілія Данелюк, Михаїл Дякун, Андрій й Ірена Дзедзик, Корнель і Малина Дзюба, Іван Галюнка, Тимотей і Віра Гарасим, Т. і М. Глуховецькі, Гирна, Михаїл і Лев Юзва, Дмитро Кіцак, Григорій й Антоніна Кондзіола, Ксеня Конвіцка, І. Коваль, Петро і Віра Козак, Ольга Кузів, Ернесто і Христина Лібстер, Михаїл й Анна Лучків, Богдан й Єва Лузняк, Любомир і Дарія Лузняк, Михайло Мацко, С. Лузуецький, Андрій і Любов Маринюк, В. Маринович, Володимир Музичка, Іван і Оксана Микитин, Василь Осадчук, Вілліям і Теодозія Пастушек, Богдан і Наталія Перфецькі, Сильвестер і Анна Петруняк, Юрій і Ірена Прокопишин, Анна Рибак, Катрин Шпук, Ярослав і Анґеліна Слободянські, Анна Снігач, Антоній і Нетті Угляр, Об'єднання Жінок Оборони Чотирьох Свобід України, Голливуд, Фльорида, Михаїл і Йоанна Яремко, К. Зачевайко, Петро Зятик, Антон і Анна Затинські, Марія Зубаль.

По 40.00 дол. — В. Климовський, родина Іван Пристайко, М. Мархівський (30.00 дол.).

По 25.00 дол. — Анонімний жертводавець, д-р Роман і д-р Стефанія Барановські, Катерина Басараб, Іван і Сузана Білоброн - „Ісас-Електрон", Іван і Марія Фізер, Петро і Віолет Б. Ґалазан, Віктор Ґоловаш, Павло Іваско, А. і Т. Коваль, М. Лукавський, Володимир і Антоніна Лизогуб, Мері Мрочко, Марія Опока, Володимир і Джорджетта Штойко, Ольга Стрижаковські, Василь і Теодора Шеремета, Мирослава Тершаковець.

По 20.00 дол. — Анонімний жертводавець, Ярослав Бердей, Антін і Катерина Біланич, Леонід Царик, Григорій і Нансі Цюрпіта, А. Цвях, Володимир Ганицький, Михайло Ільчишин, Андрій Кілко, Євгенія і Ксій Короленко, Петро Ковалик, Володимир Козак, Василь Кжива, Олексій і В. манойленко, Ніна Никопенко, Михаїл і Алісія Ортинські, Мирослав Перейма, А. Слюсаренко, Ґ. Велеско, Емілія Вох.

По 15.00 дол. і менше — Любомир і Соня Головаті, Маріян і Ярослава Борачок (10.00 дол.), Лідія Чайковська, Стефан Цвілюк, Андрій і Ґертруд Дякун, Оксана Салдит, Григорій і Емілія Святківські, Станлей Винницький, Ярослава Терлецька (8.00 дол.), три анонімні жертводавці (18.00 дол.), Софія Пакун (5.00 дол.).

Список приготовив [illegible]

Папське відзначення для д-ра В. Жили

На прохання Апостольського Екзарха Владики Платона Корниляка, Папа Іван Павло II найменував проф. д-ра Володимира Жилу Лицарем Ордена св. Григорія Великого.

Грамоту найменування підписав Кардинал Анджельо Содано, державний секретар Ватикану.

Текст грамоти подаємо в перекладі з латинської мови.

Вселенський Архиєрей Іван Павло II.

Щирим серцем погоджуємося з представленням Нам проханням, з якого довідуємося, що Ти добре прислужився для добра Церкви, для католицької справи і поширення її, і щоб дати Тобі видиме свідоцтво нашого вдячного признання, вибираємо Тебе, Володимира Жилу, з Апостольської Екзархії для українців у Німеччині, на Лицаря Ордена св. Григорія Великого, найменовуємо і це урядово проголошуємо та наділяємо Тебе дозволом користуватися всіма привілеями, що зв'язані з цією гідністю.

Дано в Римі, при св. Петрі, 12-го грудня 1992 року.

У Філядельфії відбувся бенкет року УОКЦентру

Почесна гостя Євдокія Дичко-Блавацька, Лада Пастушок й інж. Борис Захарчук.

В суботу, 6-го березня, відбувся успішний, що став уже традиційним, бенкет року Українського Освітньо-Культурного Центру у Філядельфії.

Бенкет почався коктейлем о 6-ій год. вечора в приміщеннях ґалерії УОКЦ, в якій можна було оглянути картини відомих мистців Богдана Божемського і Аркадії Оленської-Петришин. Під час коктейлу було висвітлено відеокасетку першої української програми телебачення, приготованої Ігорем Лесиком при співпраці УОКЦ.

Інж. Богдан Захарчук відкрив бенкет о 7:30 і попросив о. митрата Зеновія Злочевського провести молитву і поблагословити страви. Після представлення представників різних товариств і вечері почалася мистецька частина програми бенкету, в якій виступили танцюристи Донецького театру опери і балету і відомий чоловічий хор „Прометей" з Філядельфії.

У першій частині мистецької програми виступали провідні солісти-танцюристи Донецького театру опери і балету Ірина Матіяш-Бойцова і Олександер Бойцов. Олександер й Ірина — випускники Київської державної хореографічної школи. Вони виступали в Італії, Канаді, Індії, Туреччині, Ізраїлі, ЗСА, Росії і, очевидно, в Україні у провідних ролях відомих балетів „Дон Кіхот", „Спартак", „Лебедине озеро", „Жізель", „Тисяча і одна ніч" і „Лусканчик". У програмі їхнього виступу були клясичні танки Па Де Де з балету „Дон Кіхот", Адажіо з балету „Тисяча і одна ніч" і сцена з балету „Спартак".

Танцюристи Ірина і Олександер продемонстували різний характер виконання балетного танцю в цих трьох клясичних сценах. Вони показали високу техніку клясичного, образопластичного танцю. Публіка була захоплена їхнім чудовим виконанням. Відбувся також виступ Кендіс Брук Гебден, учениці В. Шумейкіна і О. Бойцова, яка бездоганно продемонструвала сценку з „Червоної шапочки".

Артистичним директором і хореографом згаданих солістів є Володимир Шумейкін, а проєктодавцем костюмів — колишній директор Національної танцювальної театральної школи в Донецькому Галина Шумейкіна, колишня солістка Львівського і Одеського балетів.

У другій частині мистецької програми виступив чоловічий хор „Прометей", диригентом якого є Андріян Британ, відомий диригент симфонічних оркестрів, а пяністкою Леся Рудий, голова Музичного Інституту Америки у Філядельфії. Хор заспівав п'ять пісень: „Сонце заходить", „Ой летіла горлиця", „Ой у полі три криниченьки", „Закувала та сива зозуля" і „Косар". Солістами були І. Кушнір і З. Чорнобіль.

Кульмінаційною точкою програми вечора була, очевидно, церемонія надання грамоти признання Євдокії Дичко-Блавацькій за видатну громадську працю. Цю грамоту вручив Є. Блавацькій інж. Б. Захарчук, президент Українського Освітньо-Культурного Центру в Філядельфії під гучні оплески публіки. Слід згадати, що Є. Блавацька, колишня артистка українських театрів, вела дуже успішно радіопрограму ім. Блавацького понад 40 років. Слово п. н. „Силюета Євдокії Дичко-Блавацької" про її діяльність виголосив мґр Ярослав Климовський. Він також відчитав декілька привітань від друзів і знайомих акторів і громадських діячів. Ліда Пастушок передала привіт і китицю квітів від Р. Прийми-Богачевської, керівника ансамблю „Сизокрилі" в Ню Йорку, а також квіти і привіт від 43-го Відділу СУА А. Максимович. Д-р О. Білик вітав Блавацьку від ЗУАДК і при тій нагоді передав 500 дол. на потреби УОКЦ.

Дуже добре вив'язався Ігор Кушнір як конферансьє вечора, який майже опівночі закрив інж. Б. Захарчук.

Методій Борецький

Запізнена...

(Закінчення зі стор. 2)

ді, книжку Й. Сірки можна придбати й у Пряшеві і то за порівняльно низьку ціну — 49.50 крон, при чому ввесь дохід за її продаж автор призначив на організацію наукової конференції „Орест Зілинський і карпатознавство". Книжку можна замовити у: Asociacia ukrajinistov Slovenska, FF UPJŠ 08001 Prešov, 17 novembra, c. dv 502.

П О Д Я К А

Народна Лічниця ім. Митрополита А. Шептицького у Львові складає щиру подяку всім жертводавцям, які відгукнулися позитивно на звернення про фінансову допомогу. Рівнож велика подяка редакції „Свободи" за безплатне оголошення в їхній газеті.

В цьому короткому часі на конті ч. 18212-00 в кредитівці „Самопоміч" в Ню Йорку сума грошей перейшла 6,000 дол. Гроші ці будуть використані на закуп шпитальної апаратури і ліків для зубожілих поворотців із заслання і колишніх воїнів УПА. Контом диспонують Владика Василь Лостен і д-р Іван Саляк, директор лічниці. При закупі апаратури гроші будуть виплачувані прямо продавцям без „посередників".

Складаючи цю подяку лічниця просить дальше складати пожертви, бо потребуючих медичної допомоги є багато.

Велике Вам спасибі!

Ігор Раковський,
уповноважений представник
на Америку Народної Лічниці
ім. Митрополита А. Шептицького
у Львові.

ПОДЯКА

Дня 12-го листопада 1992 р. з волі Всевишнього, прийнявши Найсвятіші Тайни відійшов у вічність

наш найдорожчий

МУЖ І БАТЬКО

бл. п. мґр

Володимир Кобилецький

Похоронні відправи відбулися в українській католицькій церкві Богоявлення Господнього в Ст. Пітерсбурґ, Фльорида в середу, 18-го листопада 1992 р. о год. 10-ій рано, а опісля тлінні останки були перевезені і зложені на католицький цвинтар в мавзолеї.

В першій мірі висловлюємо щиру подяку о. деканові Ярославові Федикові за проведення всіх похоронних обрядів та непересічну прощальну проповідь.

Щира подяка нашим приятелям і парафіянам за громадну участь в похоронах.

Дуже вдячні нашим щирим приятелям Соні Вусович-Люле і Ларисі Мрищук з Чикаґо, які приїхали, щоб віддати свою останню прислугу покійному.

Надзвичайно вдячні дорогій родині, які приїхали з Багамас, Ню Йорку та Коннектикат, щоб бути з нами в тяжких годинах горя.

Дякуємо родині Самбірським за безінтересовне оголошення про смерть нашого мужа і батька на їхній радіопередачі в Чикаґо, де ми прожили біля сорок років.

Складаю подяку всім нашим приятелям, які телефонічно чи листовно зложили нам свої співчуття.

Сердечно вдячні сестрінці Сані Смит, яка в сльозах прощала вуйка від родини в похоронному заведенні.

Складаю подяку похоронному заведенню Alan B. McLeon за взірцеве переведення похорону.

Дуже дякуємо за надіслані квіти-вінки, Служби Божі та пожертви на громадські цілі в пам'ять покійного.

ВІНКИ І КВІТИ зложили такі родини: мґр Володимир і Ядвига Черевко, мґр Святослав і Ґізеля Коцибали, д-р Роман і Ліда Борняки, д-р Микола і Марта Козлов, Ірвін і Віпі Кохни, Ґері і Шірлі Голл.

На СЛУЖБИ БОЖІ пожертвували: проф. Володимир і Марія Чижики, Ліля Айвес, Ед і Зельма Фортіні, інж. Аркадій Лепак (Дрогобич), мґр Святослав і Ґізеля Коцибала.

На громадські цілі зложили:

На БУДОВУ НОВОЇ ЦЕРКВИ в Ст. Пітерсбурґ: Стефанія Кобилецька — 500 дол.

На ФОНД ЧОРНОБИЛЯ: Стефанія Кобилецька — 125 дол.; по 50 дол. — д-р Аркадія Коцибала, мґр Володимир і Ядвига Черевко, мґр Ярослав і мґр Лінда Кобилецькі; Наталка Закидальська — 25 дол. Разом 300 дол.

На ФОНД РУХУ: по 50 дол. — Стефанія Кобилецька, мґр Ярослав і Лінда Кобилецькі. Разом 100 дол.

На ФОНД СКВУ: Оксана Бойкевич — 25 дол.; по 20 дол. — Роман і Ольга Лаврів, проф. Володимир і Марія Чижики; Стефанія Кобилецька — 35 дол. Разом 100 дол.

На ФОНД УВУ: Стефанія Кобилецька — 80 дол.; д-р Микола і Марта Козлов — 20 дол. Разом 100 дол.

На ФОНД ЗУАДК-у: по 25 дол. — Ігор і Джоана Таратунські, Ярослав і Марія Івашко, Карсон і Уляна Стуарт, Татяна Тарко. Разом 100 дол.

На КУЛЬТУРНИЙ ОСЕРЕДОК в Чикаґо: Соня Вусович-Люле — 100 дол.; по 25 дол. — д-р Мирослав і Дора Сасики, Марія Коссак і мґр Орися Карродоссо. Разом 150 дол.

На ФОНД ГАРВАРДУ: по 100 дол. — мґр Святослав і Ґізеля Коцибали, Стефанія Кобилецька, мґр Ярослав і мґр Лінда Кобилецька. Разом 300 дол.

На МУЗЕЙ в Чикаґо: Стефанія Кобилецька — 70 дол.; Марія Семанишин — 30 дол. Разом 100 дол.

На МУЗЕЙ - Ню Йорк: Стефанія Кобилецька — 100 дол.; мґр Святослав і Ґізеля Коцибали — 50 дол. Разом 150 дол.

Ще раз і ще раз дуже вдячні —

КОБИЛЕЦЬКІ
СТЕФАНІЯ — дружина
ЯРОСЛАВ — син
ЛІНДА — невістка

Українське Академічне Козацтво „Чорноморе"

ділиться сумною вісткою зі своїм членством, членством братнього козацтва „Запороже" та буковинським і загально українським громадянством, що у суботу, 27-го березня 1993 р. у Філядельфії, Па. відійшов у вічність

бл. п. проф. хемії і фізики та конструктор скрипок

БОГДАН МЕҐАСЮК

нар. 14-го березня 1907 р. на Буковині.

ПОХОРОН відбудеться із заведення Насевича у Філядельфії, Па.

Донці Ярославі та синові Андрієві висловлюємо співчуття від —

Чорноморя
Запорожжа та
Центрального Об'єднання
Буковинських Українців

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПІД ЧАС ОСТАННЬОГО виступу у програмі республіканської телевізії литовський президент Альгірдас Бразаускас назвав Україну найвигіднішим партнером для Литви. Він висловився за швидкий розвиток торговельно-економічного співробітництва між двома країнами.

ЦИМИ ДНЯМИ АМБАСАДОР України у Китайській Народній Республіці Анатолій Плешко вручив вірчі грамоти голові Державних зборів КНР Ян Сян Куню. Водночас відбулася розмова, присвячена розиткові двостороннього співробітництва. Тим часом Кабінет Міністрів України затвердив угоду між урядами України і Китаю про безвізовий порядок службових поїздок з України в Китай і з Китаю в Україну.

Зимовий семестр в УВУ

(М. Ш-ал). — **Зимовий семестр Українського Вільного Університету 1992—93 року стоїть під знаком дії, спрямованої не лише на поглиблення викладацької, науково-дослідної і видавничої діяльности Університету, але також допомоги сучасному процесові відродження гуманітарних наук в Україні і, зокрема, сповнення Університетом ролі містка між Україною і Західньою Европою, особливо Німеччиною.**

У періоді жовтень — початок березня Університет відвідали визначні представники українського життя, а саме Іван Дзюба — міністер культури України, проф. д-р В. Козоріз — заступник міністра освіти України, проф. д-р Т. Муравівський — ректор українського університету в Москві, Сестра Ф. Библів — головна настоятелька Сестер Служебниць, Т. Кошова — Полтавський краєзнавчий музей, проф. д-р Б. Білинський — Львівський медінститут, д-р М. Никончук — Житомирський педінститут. Настрої відвідувачів чи не найкраще віддзеркалює впис І. Дзюби в Книгу гостей 9 грудня 1992 р.: „Нарешті пощастило мені побувати в славетному осередку української науки і культури — в Українському Вільному Університеті. (...) Бажаю Вам дальшої невтомної і успішної праці у співдружності з вільною Україною та на її добро".

Під час зимового семестру з участю професорів, викладачів, студентів та українського громадянства відбуваються наукові і науково-популярні доповіді та імпрези. 14 жовтня емеритований професор і колишній ректор УВУ д-р Ю. Бойко-Блохин виступив з доповіддю „Мій доробок — Україні", а 4-го грудня відбувся вечір літературознавця проф. д-ра І. Кошелівця з нагоди його 85-літнього ювілею — „Про близьке й далеке". Після вечора відбулася товариська зустріч. 16-го жовтня відкрито виставку сучасного релігійного мистецтва з України. У виставці взяло участь 14 артистів, а з нагоди вернісажу відбувся концерт української духовної музики у виконанні рівенського катедрального хору. Особливості суспільно-економічної і політичної ситуації в Україні знайшли віддзеркалення в доповідях голови Всекримської координаційної ради Ю. Колесникова („Українська проблематика Криму", 29 жовтня), голови Київської міської Ради проф. д-ра В. Нестеренка („Сучасна ситуація в Києві", 21 січня), голови Секретаріяту Українських Націоналістів Сергія Жижка („Політичні сили в Україні і націоналістичний рух", 10 лютого) та керівника Комісії Верховної Ради України з антикризових заходів та професора Київського університету д-ра А. Филипенка („Реформа української економіки", 3 березня). Актуальність порушених тем викликала зацікавлення серед студентів і громадянства, що відображалося і у фреквенції відвідувачів, і в дискусіях та запитах, що слідували після кожного виступу.

Від листопада 1992 року проф. д-р О. Жизневський провадить курс української мови для чужинців.

Аналізі процесу розвитку Університету присвячено засідання кураторії Т-ва Сприяння Українській Науці 2-го грудня 1992 року. Під час засідання обговорено звіти проректора проф. д-ра Т. Б. Цюцюри, голови Наукової Ради проф. д-ра З. Соколюка та фінансового референта мгра В. Леника. 15-го січня відбулися загальні збори того ж Товариства. Головою обрано ректора УВУ проф. д-ра П. Ґоя, секретарем — д-ра Шафовала і фінансовим референтом мгра В. Леника.

На особливу увагу заслуговує договір про співпрацю між Міністерством освіти України і УВУ, за яким Міністерство не лише визнало УВУ та видавані ним дипломи, але також створено основи для співпраці.

По лінії ненаукової щоденної допомоги розбудові і закріпленню української держави треба відзначити, що від 1-го грудня частину бюр Університету відпущено тимчасово під приміщення генерального консуляту України в Баварії. З цією метою проведено ряд змін, щоб забезпечити консулят окремим входом до будинку.

● РОЗШУКИ ●

Анна Івахів (Вербовська)
розшукує свого брата
ІВАХІВА ЕВСТАХІЯ АНТОНОВИЧА,
народженого 1924-1926 р. в с. Медова, Козівського (Бережанського) р-ну, Тернопільської обл., під час окупації був вивезений на роботу до Німеччини. Вістку подати на адресу:
Україна
м. Львів
вул. Клягині Ольги
дім 65, кв. 18
Вербовська Анна Антонівна

Тел. в Ню Йорку —
1 (212) 260-5120

Трикуш Ганна Григорівна,
що проживає в с. П'ятидні Володимир-Волинського р-ну, Волинської обл., розшукує свого кузена
МОТОВИЛА ПЕТРА
родом з с. Перемиль Берестечківського р-ну Волинської обл.
Телефонувати до Alex Jakimjuk
(201) 772-5414

РОЗШУКУЮ
КОМАРЕВИЧА АНАТОЛІЯ ФЕДОРОВИЧА.
Він або хтось з його родини хай напише на адресу:
26494 Україна
Волинська обл.
м. Володимир-Волинський
вул. Ковельська 12, кв. 63
Костів Ангеліна Вол.